

OLJERÄTTIKA, f. 1. Ett slags rättika, af hvars frön pressas olja.

OLJESLAGERI, n. 3. Inrättning, der olja pressas.

OLJESTAMP, m. 2. Stamp, hvarmed oljefrö krossas.

OLJESTEN, m. 2. Se *Oljehen*.

OLJETRÄD, n. 5. Se *Olivträd*.

OLJETVÅL, m. sing. En af bomolja och natron kokt tvål.

OLJGAS, m. 3. Lysgas, beredd af oljor.

OLJIG, a. 2. 1) Som liknar olja. — *Syn.* Oljaktig. — 2) Nedsmord, fläckig af olja.

OLJPALM, f. 3. En palmart i Guinea, hvars fruktkött lemnar palmolja, hvaraf palmtvålen tillverkas. *Elais guineensis*.

OLJSKOKER, n. sing. Se *Glycerin*.

OLJSYRA, f. 1. (kem.) Ett slags syra, som erhålles af talg genom kokning med kaustik kalilut.

OLJUD, n. sing. Skrål, rop och hojtande, hvarigenom lugnet och ordningen störas. *Föra o.* — *Syn.* Larm, Stoj, Öväsende.

OLJVÄXT, f. 3. Växt, hvaraf olja erhålles.

OLLON, n. 5. Nöt med ett tunt, läderartadt frögömme, t. ex. på ek, bok. — *Ss.* *O-skörd.* [Ållon.]

OLLONBETE, n. 4. Bete för svin i ollonskog.

OLLONBORRE, m. 2. pl. — *borrar*. Ett slägte af Skalbaggarna, som vistas i träden, hvars lóf de söndergnaga. *Melolonta*.

OLLONGÄLD, m. sing. Skatt, som fordom betalades för de svinkreatur, hvilka fingo beta på kronans ollonskogar.

OLLONHYLSA, f. 1. Hylsan, hvari ett ollon är infattadt.

OLLONSKOG, m. 2. Skog af träd, som bära ollon, såsom ek, bok. *Släppa svin på o.*

OLLONSKÅL, f. 2. Se *Ollonhylsa*.

OLLONSVIN, n. 3. Svin, som går i ollonbete.

OLOFSMESSA, f. 1. Stor högtid under katolska tiden, med fasta och förhelg, som firades den 29 Juli, hvilken dag ännu i almanackan är betecknad med namnet Olof.

OLOFLIG, a. 2. Hvertill man ej har lof; ej tillåten. *O. handel.* — *Syn.* Otillåtlig, Otillåten, Förbjuden. [Olåflig.]

OLOFLIGT, adv. På olofligt sätt. [Olåfligt.]

OLOFVANDES, adv. Utan lof. [Olåfvandes.]

OLSMESSOKROKEN, m. sing. def. (pop.) Tiden omkring Olofsmessa.

OLUST, m. sing. Känsla af obchag. — *Syn.* Olustighet, Övilja, Vedervilja, Dufvenhet.

OLUSTIG, a. 2. Vid dåligt lynne, ej munter. *Vara o.* — *Syn.* Dufven. — *Olustigt*, adv.

OLUSTIGHET, f. 3. Se *Olust*.

OLVON, å'lyvån, n. 3. Båret af Olvonbusken. Kallas äfven Hålsbär, Fågelbär.

OLVONBUSKE, m. 2. pl. — *buskar*. Buskväxt med stora hvita blomknippen. *Viburnum Opulus*. Kallas äfven Ulfbärsbuske, Ugglerrönn.

OLYCKA, f. 1. 1) Elak, ogynnsam skickelse. *Det har hänt mig en stor o. Till o., till all o.,* för att det skulle gå olyckligt, t. ex.: *Till all o. fanns ingen hemma.* — *Syn.* Ofall, Olycksfall, Olyckshändelse, Missöde. — 2) Brist på framgång, motgång. *Lycka och o. Hafva o. i allt hvad man företager. Råka i o. för en ting, råka att slå sönder, förstöra någonting, som man måste betala. Råka i o. för en flicka,* blifva försatt i nödvändighet att antingen äkta

en flicka, som man råkat häfda, eller betala för barnet. *Hon har råkat i o.,* blifvit förförd och fått en kärleksphant. — *Syn.* Otur, Motgång. — 3) Tillstånd, då man är i saknad af förra dagars lycka. *Störta, bringa, råka i o.* — *Syn.* Förderf, Undergång, Ofärd.

OLYCKAS, v. d. 1. Se *Misslyckas*.

OLYCKLIG, a. 2. 1) (om person) a) Som röner olycka, motgång, har otur. *Han är o. i all.* — b) Som befinner sig i ett tillstånd af olycka. *Han är bra o., som har en sådan hustru. Göra någon o. Göra sig o.* (Hotelsevis) *Ni är o., om ni det gör.* — *Syn.* Olycksalig, Osalig, Osäll. — c) (fam.) Ledsen, missnöjd, harmsen, besväråd. *Han finner sig högst o. i fruntimmerssällskap.* — 2) (om sak) a) Som åtföljes af, medför olycka. *O. resa. Ett o-t företag. O. händelse.* — b) Ej fördelaktig. *Hafva ett o-t utseende.*

OLYCKLIGEN, adv. Se *Olyckligtvis*.

OLYCKLIGT, adv. På olyckligt sätt, med olycka, med otur. *Spela o.*

OLYCKLIGTVIS, adv. Till olycka, till all olycka.

OLYCKSALIG, a. 2. Se *Osalig*. — *Olyckligt*, adv.

OLYCKSALIGHET, f. 3. Se *Osalighet*.

OLYCKSANING, f. 2. Aning af en olycka.

OLYCKSBARN, n. 3. 1) Barn, födt till olycka. — 2) (fam.) Olycklig människa.

OLYCKSBUD, n. 3. Bud, som medför nyheten om en olycka.

OLYCKSFALL, n. 3. Se *Olyckshändelse*.

OLYCKSFULL, a. 2. Full af olycka; som medför mycken olycka. — *Olycksfullt*, adv.

OLYCKSFÅGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. 1) (hos Greker och Romare) Fågel, som troddes bebåda någon olycka. — 2) (fig.) En, som bringar olycka.

OLYCKSHÄNDELSE, f. 3. Olycklig händelse, skickelse.

OLYCKSKAST, n. 3. 1) Olyckligt tärningkast. — 2) (fig.) Olycka.

OLYCKSMENNISKA, f. 1. Se *Olycksfågel*, 2.

OLYCKSPROFET, ---fét, m. 3. En, som spår olycka.

OLYCKSSTIFTARE, m. 3. Anstiftare af en olycka, af olyckor.

OLYCKSSTJERNA, f. 1. Stjerna, som bådar olycka.

OLYCKSSTORM, m. 2. (fig.) Flera ganska svåra, tillstötande olyckor.

OLYCKSÖDE, n. 4. Olyckligt öde.

OLYDIG, a. 2. Som ej lyder. *Vara o. emot någon.* — *Syn.* Ohörsam.

OLYDIGHET, f. 3. Se *Olydnad*. — *Syn.* Ohörsamhet.

OLYDIGT, adv. På olydigt sätt, med olydnad. — *Syn.* Ohörsamt.

OLYDNAD, m. sing. Brist på lydnad; en persons uppförande, då han ej lyder.

OLYMP, -ympp, m. sing. *O-en*, enligt grekiska mytologien, gudarnes hemvist, benämnd efter berget Olympos i Thessalien, der gudarne troddes bo.

OLYMPISK, a. 2. Till Olympen hörande, himmelsk. *De O-a gudarne. O-a spel*, kämpaspel, som hvart fjerde år höllös i staden Olympia uti det gamla Grekland, till Jupiters ära.

OLYMPIAD, olymmpiad, m. 3. Tid af fyra år, som förföll emellan tvenne på hvartannat följande Olympiska spel.

OLÅT, olåt, m. sing. Alla slags missljud,